

POSTANOWIENIE

18 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Widło

na posiedzeniu niejawnym 18 maja 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa I. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko Z. w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Z. w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 29 marca 2022 r., I ACa 1640/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego P. z siedzibą w W. na rzecz powoda I. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. (porzednio W. sp. z o.o. w W.) kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych, tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany Z. z siedzibą w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 29 marca 2022 r., zaskarżając ten wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Skarżący podniósł, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wyrażające się potrzebą wyjaśnienia, czy umowa zawierająca elementy przedmiotowo istotne w postaci określenia konkretnego materialnego rezultatu, tj.

wykonania kompletnej i w pełni funkcjonalnej platformy internetowej wymaganej do obsługi podmiotu, czyli powstania utworu w rozumieniu ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (...) stanowi umowę rezultatu, czy też jest umową starannego działania - umową o świadczenie usług, oraz wyrażające się potrzebą wyjaśnienia, czy potwierdzenie w umowie ugody roszczenia nieistniejącego stanowi sanowanie tegoż roszczenia wskutek konstytutywnego charakteru czynności prawnej ugody, czy też zawarcie ugody ma skutek wyłącznie deklaratoryjny, tj. potwierdza istnienie dotychczasowego stosunku umownego oraz wywiera skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia.

Należy zauważyć, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne nie czyni zadość tym wymaganiom – bowiem odnosi się wyłącznie do oceny kwalifikacji prawnej konkretnej umowy, nie ma charakteru uniwersalnego, który pozwoliłby na rozstrzygnięcie innych podobnych spraw. Posługuje się takimi zwrotami i określeniami o znaczeniu prawnym do opisu spełnianych przez strony świadczeń, które sugerują kwalifikację prawną zawartej umowy (pytanie zakłada, że celem umowy było osiągnięcie stosownego rezultatu) nie starannego działania – jako umowy o świadczenie usług, którą to kwalifikację przyjął Sąd w zaskarżonym orzeczeniu. Z ustaleń faktycznych sprawy Sąd wywiódł, że ze względu na rodzaj czynności wykonywanych przez powoda na rzecz pozwanego odpłatnie, to jest określonych czynności faktycznych, tak ujęty stosunek prawny należy kwalifikować

jako umowę o świadczenie usług. Taki sposób sformułowania zagadnienia prawnego nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Kwestia szerszej natury to jest odróżnienia umowy o dzieło od umowy o świadczenie usług była już przedmiotem rozstrzygnięć. W przypadku umowy o dzieło jako umowy rezultatu konieczne jest osiągnięcie precyzyjnie określonego, zmaterializowanego efektu (z wielu zob. wyrok SN z 5.03.2004 r., I CK 329/03). Nie uznaje się za umowę o dzieło, umowy której treścią zobowiązania jest cykliczne, ciągłe wykonywanie czynności. w wyroku Sądu Najwyższego z 21 maja 1982 r. (III CRN 103/82), stwierdzono, iż w sytuacji gdy dla określonej usługi przepisy Kodeksu cywilnego albo przepisy szczególne wyodrębniły oddzielny typ umowy, to do takiej usługi mają zastosowanie przede wszystkim przepisy normujące wyodrębniony typ umowy nazwanej, a nie przepisy o zleceniu stosowane na podstawie art. 750 k.c.

Co do kwestii sanowania nieistniejącego roszczenia poprzez jego potwierdzenie w zawartej ugodzie, to w prawie polskim, inaczej niż w prawie niemieckim (odmiennie niż na przykład w § 781 k.c.n.) nie jest znana instytucja abstrakcyjnego uznania roszczenia (długu) w oderwaniu od istniejącej podstawy prawnej (orzeczenie SN z 19 maja 1961 r., I CR 540/60). W polskim systemie prawnym zasadą jest kauzalność czynności prawnych przysparzających, w tym związanych z uznaniem długu czy potwierdzeniem istnienia roszczenia np. w ugodzie. W polskim systemie prawnym nie ma podstaw do uznania długu nieistniejącego, które miałyby prowadzić do powstania nowego zobowiązania.

Reasumując w takich okolicznościach nie można uznać, by skarga kasacyjna kwalifikowała się do przyjęcia.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[as]

M.M.

